

F. t. l. om vandforsyning.

vandlevering skal kun ske, når det efter forholdene findes rimeligt; således må en landmand, der må standse en vis dyrkningsform på grund af bortfald af vandingsret, antagelig ofte nøjes med en pengeerstatning. Om erstatningsfastsættelsen udtales det i KF § 12, stk. 2, sidste punktum, at der bl. a. skal tages hensyn til det omfang, hvori vedkommende vandindvindingsret er opretholdt eller beskyttet, og til den værdiforringelse, som de resterende vandforsyningsanlæg måtte lide i anledning af, at et anlæg ved tilbagekaldelsen udtages af en gruppe anlæg, der hidtil har været drevet i fællesskab, samt til eventuelle udgifter, som vedkommende anlægs indehaver måtte få til fremskaffelse af vandmængder svarende til dem, som han mister gennem tilbagekaldelsen. Indenrigsministeriet er enig i disse synspunkter, men har ikke fundet det nødvendigt at optage dem i lovteksten. Hvis det samtidig med inddragelsen af tilladelsen findes rimeligt at ekspropriere det pågældende vandforsyningsanlæg, vil dette kunne ske efter § 14, stk. 2, (hvis henvisning til § 16 i ekspropriationsloven af 1964 dækker KF § 12, stk. 2, 4. pkt.).

§ 31, stk. 2, der er ny, stemmer med bestemmelser i KF § 2, stk. 3, og § 2, stk. 5, næstsidste pkt. I modsætning til stk. 1 er der ikke efter stk. 2 noget ubetinget krav på erstatning. Med hensyn til ordet „området“ henvises til bemærkningerne til § 30, stk. 2.

Til § 32.

Bestemmelsen, der er ny, giver mulighed for regulering af de i bemærkningerne til § 18 nævnte overløb, således at overløbsrørets munding ikke sættes så lavt, at det unødigt tapper vand fra anden vandindvinding. Er overløbet godkendt ved kendelse, vil kendelsen formentlig have truffet forholdsregler herimod, og bestemmelsen får derfor navnlig betydning, hvor der ikke foreligger kendelse. Reguleringer kan i dette tilfælde for tiden ske efter 1926-lovens § 1, stk. 1, 2. punktum, der er videreført i KF § 2, stk. 5, 1. punktum.

Til § 33.

1926-lovens § 1, stk. 1, 2. pkt., bestemmer, at hvis en grundejer ved en benyttelse af grundvandet, som han må foretage uden tilladelse, volder skade på andre ejendomme, være sig ved sænkning af grundvandstanden eller ved opstemning af naturlige kilder, kan den skadelidende få landvæsenretten til at regulere benyttelsen af det pågældende grundvand. Som nævnt i bemærkningerne til § 19 vil en grundejer imidlertid ikke blive erstatningspligtig for normal, lovlig indvinding af den pågæl-

dende art, hvis den volder skade på anden ejendom; der kan — bortset fra det i § 32 nævnte overløbstilfælde — næppe heller blive tale om at regulere hans benyttelse, hvis der i øvrigt er vand nok i området, og alle vil kunne opnå tilstrækkeligt vand ved at uddybe brønde eller borer. 1926-lovens § 1, stk. 1, 2. punktum, får formentlig derfor kun betydning dels i tilfælde, hvor der ikke er mere vand i vedkommende område, dels hvor der er tale om hensynsløs indvinding — f. eks. kan en boring kræves flyttet, hvis den er anbragt hensynsløst tæt ved naboens brønd —, dels hvor der er tale om overløb.

1926-lovens § 1, stk. 1, 2. pkt., drejer sig kun om foranstaltninger over for vandindvindingsanlæg, der ikke kræver tilladelse. Hvis et anlæg, der kræver tilladelse, indvinder hensynsløst, vil det formentlig overtræde sine indvindingsvilkår, jfr. lovens § 18, stk. 4, og er der ikke vand nok i området, må andre indvindere, der lider skade ved anlæggets indvinding, formentlig kunne gå til en landvæsenkommission og få fastslået forholdene under den nye situation.

Lovens § 1, stk. 1, 2. punktum, vides ikke anvendt i hidtidig praksis.

Bestemmelsen er videreført i KF § 2, stk. 5, 1. punktum, der dog også omfatter regulering over for anlæg, som kræver tilladelse fra en kommunalbestyrelse.

Nærværende forslags § 33, stk. 1, omfatter kun de tilfælde, hvor der — på grund af svind i eller fejljugging af grundvandmængden eller på grund af stigning i antallet af de i § 11 nævnte anlæg — ikke længere er vand nok til de givne rettigheder i området. Det foreslås, at landvæsenretten i så tilfælde skal kunne nedsætte omfanget af de enkelte rettigheder — være sig rettigheder efter § 11, § 12 eller § 13 —. Om muligt bør den endelige løsning formentlig blive, at der skaffes vand til området udefra; indtil dette kan ske, kan der måske blive tale om at beskære industri- eller vandingsrettigheder. Når der kan skaffes vand til en almen vandforsyning udefra, kan der på den anden side blive tale om at inddrage § 11-rettigheder og henvide dem til vandværksforsyning, således at den stedlige vandbeholdning forbeholdes industri m. v. Det foreslås at lette reguleringen ved at give landvæsenkommissionerne mulighed for at fastsætte erstatninger til dem, som reguleringen går ud over; med hensyn til mindre landbrugsvandingsanlæg er en sådan erstatningsmulighed foreslået i KF § 2, stk. 5, næstsidste pkt. Den foreslåede bestemmelse har nogen lighed med den tyske vandhusholdningslovs § 18 (1961-betænkningen side 82, spalte 2).